

Ewald Frank

26. 7. 1981, 14:00, Zürich, Švajčiarsko

vysielané 26. 3. 2022

Téma: Potrebujeme dokonalú vieru

Pred modlitbou by som chcel prečítať Slovo, a to Žalm 77 od 4. verša:

„Keď myslím na Boha, vzdychám, keď rozmýšľam, môj duch si zúfa. Držíš mi otvorené viečka, som plný úzkosti a nemôžem hovoriť. Rozmýšľam o dňoch dávnych, o rokoch dávno minulých; v noci spomínam na svoju hru na strunách, rozmýšľam v srdci a môj duch rozmýšľa a pýta sa: »Či Vševládca zavrhne naveky a už nikdy neprejaví milosrdenstvo? Je jeho dobrota navždy vyčerpaná? Sú jeho zaslúbenia naveky odložené? Či Boh zabudol byť milosrdný, alebo v hneve skryl svoje milosrdenstvo?« Vtedy som si povedal: »To ma boľstivo zarmútilo, že sa zmenila vláda [alebo správanie] Najvyššieho.« Budem spomínať na skutky Pánove, na tvoje zázraky od dávnych čias, budem uvažovať o všetkých твоich skutkoch a budem sa zamýšľať nad твоimi veľkými činmi. Ó, Bože, vyvýšená je tvoja cesta: kde je také veľké božstvo ako Boh? Ty si Boh, ktorý robí zázraky; preukázal si svoju moc národom, vykúpil si svoj ľud silným ramenom, synov Jákobových a Jozefových. Keď ťa vody uvideli, Bože, keď ťa vody uvideli, zachveli sa, triasli sa aj morské hlbiny...“

Toľko z tohto drahého a svätého Božieho Slova. V žalmoch je opísaná každá situácia, v ktorej sa človek môže ocitnúť. V každom žalme a v každom verši môže byť vyjadrená alebo opísaná nová myšlienka, úplne nová situácia, ale určitým spôsobom tu je opísaný celý život človeka so všetkými jeho vzostupmi a pádmi, s tým, čím musíme prechádzať. A keď sa človek dostane do núdze, keď sa dostane do beznádejnej situácie, určite nebude čítať v 1. Mojžišovej. Otvorí si žalmy a bude prosiť Boha o radu a niekde ju tam nejakým spôsobom nájde.

Boží muži, Dávid a iní museli kráčať rôznymi cestami. Cestami, po ktorých možno musíme kráčať aj my bez toho, aby sme po nich kráčať chceli. A Boh tým sleduje určitý zámer, aj ak my mu hneď nerozumieme.

V žalmoch sú opísané veľké Božie skutky, ako aj vnútorné zúfalstvo človeka, ktorý je Bohom požehnaný, ale ktorý potom musí prejsť skúškami. Tu nájdeme odpoveď na všetky naše situácie.

A ak čítame verš 7 tam stojí: *„Rozpomínam sa na svoje spevy pri hudbe [na strunách] vnoci.“*

Boli časy, keď žalmista na hru na strunách nespomínal, ale na strunách hral. Hral na strunách. Teraz však na tie slávne časy, na spev a hru spomína. Teraz nespieva. Teraz nehraje. Teraz len spomína na požehnané časy, keď spieval, keď hral. Teraz uvažuje, teraz premýšľa, a dokonca prichádza k rozhorčeným slovám: *„Zmenila vláda [alebo správanie] Najvyššieho?“* To bola tá otázka. Nie! Božie vládlo sa nezmenilo a ani sa nezmenilo. Ale tvoja situácia a moja situácia sa môžu zmeniť a potom zrazu viac Božím cestám nerozumieme. Preto aj Pavol v liste Rimanom hovorí: *„Aké nepochopiteľné sú tvoje cesty, Pane, a nevystihnuteľné tvoje súdy!“* [Rm 11:33] Boh nás, teba i mňa, môže viesť cestami, ktorými by sme sa my absolútne nikdy nevydali. Teba i mňa vedie cestami, nad ktorými krútime hlavou a hovoríme: *„Ako to bolo možné?“* Na konci našej cesty zistíme, že Boh sledoval so všetkým svoj účel a zmysel. A ak by to bolo preto, aby sme sa oslobodili od seba samých a úplne sa spoľahli na milosť, možno aby sme mohli iným slúžiť a pomáhať – nie zhora nadol [z povýšenosti], ale ako hovorí žalmista: *„Z hlbín volám, Pane, na teba.“* [Ž 130:1]

Teraz by som chcel k tomuto Slovu, hoci je to ešte na úvod, prečítať druhé, ktoré sa pre nás pred týždňom stalo veľkým požehnaním a na ktoré Pán priamo odpovedal.

Izaiáš 51, od verša 3:

„Lebo Hospodin poteší Sion, poteší všetky jeho rumy a učiní jeho pustinu ako Éden [raj] a jeho púšť ako záhradu Hospodinovu; veselosť a radosť sa bude nachádzať v ňom, chvála a hlas spevu [hry na strunách].“

Ak teraz porovnáme tieto dve biblické miesta a privedieme nájdeme spojenie, tak v žalme máme spomienku na to, čo Boh konal v nádherných časoch a tu u proroka Izaiáša máme zaslúbenie, že On znova požehná, že z púšte učiní raj, z pustatiny Božiu záhradu, že v

nej spôsobí radosť a veselosť, že v nej bude znova vďačnosť a spev [hra na strunách].

Ja som sa z tohto Slova hlboko radoval a prijal som ho ako zasľúbenie, ktoré sa týka priamo nás a je určené aj nám. Keď boli s kázaním na konci a len krátko sme sa modlili, zaznela nádherná pieseň, dve slohy v inom jazyku a potom aj v našom jazyku. A preklad, ktorý bol Božím Duchom tiež daný, znie:

**„Čo oči nikdy nevideli, čo uši nikdy nepočuli,
to nám Boh dáva, aby sa to dialo,
lebo sme počuli jeho Slovo.“**

To bolo pre mňa a pre nás všetkých veľmi mocné. Druhý verš znel:

**„Preto ťa chváli moja duša.
Preto ťa chváli moje srdce a ústa,
lebo vo viere vidíme, čo si nám oznámil.“**

To bolo mocné. Nielenže sme to počuli akusticky, ale boli sme svedkami atmosféry naplnenej Božím Duchom a naše srdcia boli naplnené vďačnosťou. Keď hľadáme na seba, mohli by sme povedať: „Pane, vezmi si, koho chceš, a konaj, čo chceš, ale mňa nechaj na pokoji.“ A potom zrazu, po kázaní tohto Slova z Izaiáša 51, prichádza skrze Ducha zasľúbenie: **„Čo oči nikdy nevideli, čo uši nikdy nepočuli, to nám Boh dáva ako skutočnosť, lebo sme počuli jeho Slovo.“**

My nemáme výklady, nemáme názory, my sme počuli jeho Slovo. A jeho Slovo, jeho zasľúbenia sú áno a amen. [2Kor 1:20] A my sme nepočúvali nadarmo, ale bolo nám to skrze Ducha otvorené a objasnené. [1Kor 2:10]

Možno si povieť: „Vidia už jednotlivci alebo všetci niečo z toho?“ Vo viere vidíme dokonanie Cirkvi Nevesty Ježiša Krista. Boh to zasľúbil. On to učiní. K tejto téme sa možno ešte vrátíme aj s inými biblickými miestami. Teraz vstaňme a spoločne sa modlíme a prosme Boha o požehnanie. Skloňme hlavy a tiež srdcia, aby nám Boh dal k tomu milosť.

Nebeský Otče, schádzame sa pred tvou svätou tvárou a prosíme ťa, aby si pod vedením Ducha Svätého vzal túto bohoslužbu do

svojich rúk. Nech sa nám to „Tak hovorí Pán Slova“ nielen zaznie, ale nech patríme medzi tých, ktorí spoločne prežívajú plné pôsobenie Slova, majú na ňom účasť a dosiahnu dokonanie. Milovaný Pane, odpusť všetko, čo ti nie je ľúbe. Prikry mňa a nás svojou drahocennou krvou. Spasiteľu, nech nepriateľ stratí akýkoľvek nárok na mňa a na všetkých, ktorí počúvajú tvoje Slovo. Nech je tvoje víťazstvo, Bože, zjavené v skutkoch a nech dnes posilní našu vieru. Zajmi v poslušnosť tvojej vôle, ó, Pane, všetky naše myšlienky, ktoré by nás mohli rozptyľovať a odvádzať našu pozornosť! Nie sme toho schopní, a ja už vôbec nie a preto ťa prosím o pomoc, o milosrdenstvo. Úplne nás zajmi! Zjav sa tak, aby všetci cítili a prežili tvoju prítomnosť. Učín nás jedno v tebe, našom Pánovi a Spasiteľovi, odstrán z nášho streda, z našich srdc, z našich myšlienok všetko, čo by mohlo byť namierené proti tebe alebo proti sebe navzájom. Učín z nás nových ľudí, očistených a obmytých v tvojej krvi, ty, Boží Baránku, posvätených v tvojej pravde, vedených tvojím Duchom. Tebe porúčame toto zhromaždenie. Zachráň stratených, vysloboď všetkých, ktorí sú obťažaní, a uzdrav všetkých chorých. Osláv Ty svoje meno tak, ako by si ho oslávil, keby si tu mohol byť viditeľne prítomný. Spasiteľu, prosím ťa, buď nám milostivý a zjav sa mocným spôsobom. Tebe buď vďaka a klaňanie v Ježišovom mene. Amen.

Som zo srdca vďačný Pánovi, že môžeme veriť, veriť tak, ako hovorí Písmo, veriť tak, ako to bolo spísané v Božom Slove [Jn 7:38], lebo to je viera, ktorú Boh odmeňuje odpoveďou. [Žd 11:6] On neodmeňuje len tak hocijakú vieru, ale tú vieru, ktorá bola raz navždy daná svätým. Čítame o tom v treťom verši Judovho listu. [Jú 1:3] Ide o vieru, ktorá bola raz navždy daná svätým. A za touto vierou máme stáť, máme za ňu bojovať, máme sa jej pevne držať, a potom sa naplní: „*Veriacemu je všetko možné.*“ [Mk 9:23]

Keď má človek ešte niečo [ľudské], na čo sa môže nadejať, tak ešte [pravá] viera vôbec nezačína. Až tam, kde sa ľudsky vyčerpal základ akejkolvek nádeje, keď lekár pokrúti hlavou a povie: „Tu sme my s naším umením na konci“, keď človeku nezostane ani len steblo, ktorého sa môže chytiť, do ktorej môže vložiť svoju nádej, ale keď sa z nádeje, ktorá má ešte nejaký základ, môže preniesť do oblasti viery, ktorá je tam, kde nie je vidieť vôbec nič, kde viac nie je žiadnej nádeje – vtedy sa naplní to, čo čítame o Abrahámovi v 4. kapitole

listu Rimanom. „*Tam, kde už nebolo v čo dúfať [nebolo nádeje]...*“ [Rm 4:18]

Túto vetu niekedy veľmi ľahko prehliadneme: „... *tam, kde nebolo nádeje, uveril v nádeji, aby bol otcom mnohých národov...*“ Čo to bolo? Nie nádej, ktorá by ešte nejakým spôsobom mohla v srdci človeka sľúbiť, že všetko bude v poriadku, ale... Nádej mu bola vzatá, aby bol výlučne a plne prenesený do oblasti viery, a to vynútene, skrze vonkajšie okolnosti.

Ak by Boh naplnil Abrahámovi dané zasľúbenie v čase, keď ešte ľudsky existovala nádej, potom by sa síce zasľúbenie naplnilo, ale zázrak viery alebo naplnenie zasľúbenia by nemali takú váhu.

A niekedy si aj my myslíme, že Boh otáľa, že by mal konať rýchlejšie, a vy viete, čo z toho vznikne – nami vytvorený Izmael, vyprodukovaný z vlastnej vôle, a nič viac. [1M 16]

Ale ak dokážeme vyčkať až kým príde bezvýchodisková situácia, keď sa vytratí aj posledný záblesk nádeje, a steblo, ktorého si sa chcel chytiť, si stiahol so sebou, pretože ťa nevyťahlo späť hore... S [ľudskou] nádejou do oblasti viery nemôžeme vstúpiť. Ak máš ešte trochu nádeje a myslíš si: „No, skúsím to ešte takto, uvidím, ako to pôjde,“ potom si môžete s istotou povedať, že si ešte [v tejto veci] nevykročil na cestu viery. Cesta viery je cestou, ktorá presahuje všetku ľudskú nádej. Cesta viery ... Samotné slovo [viera] to už vlastne vyjadruje a vidíme to na Márii. Ona povedala: „*Ako sa to vôbec môže stať? Ako to má byť možné? Neznám žiadneho muža?*“ A anjel hovorí: „*Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni!*“ [Lk 1:34-35] To bola odpoveď, nie dobre mienená rada: „Urob to tak alebo inak,“ ale od Boha dané Slovo, od Boha dané zasľúbenie, za sebou v určenú hodinu tiahne Boží skutok podľa zasľúbenia. A potom stojí: „*Ó, blahoslavená, ktorá uverila!*“ [Lk 1:45] Čo to bolo? Viera, že nemožné sa stáva možným.

Pri uzdravení vierou ľudia povedali... Keď bola odkrytá strecha a tento ochrnutý bol položený k Ježišovým nohám a tam prijal svoje uzdravenie a odpustenie, ľudia hovorili jeden druhému: „*Dnes sme videli neuveriteľné veci!*“ [Mk 2:4-5, 11-12]

Čo to bolo? Von z oblasti možného, pretože oblasť možného je ľudská a oblasť nemožného je Božská. [Mk 10:27] A tam, kde musí-

me byť vyvedení z našej oblasti, z našich schopností, z našej nádeje, a to niekedy aj násilím, tam nastupuje viera a po viere Božie pôsobenie a skrze Božie pôsobenie naplnenie jeho zaslúbení.

V tomto poslednom čase teda musíme byť prinavrátení ku viere, v ktorej Cirkev stála na začiatku. Všetci poznáme tú kázeň – brat Branham ju kázal tu v Zürichu, kázal ju v Karlsruhe a kázal ju v Spojených štátoch na niekoľkých miestach – kázeň z proroka Joela, Slovo: „*Ja napravím / nahradím, hovorí Pán.*“ [Jl 2:25] Toto Slovo všetci poznáte, je to Joel, pravdepodobne 2. kapitola, posledná časť.

Túto zvesť sme počúvali už roky. Teraz si máme uvedomiť nemožnosť vlastnej situácie a tiež vlastnú bezmocnosť viesť ľudí k Pánovi, vlastnú bezmocnosť uzdraviť ľudí, zachrániť ľudí, vôbec zmeniť situáciu, že si priznáme svoju úplnú bezmocnosť, vyhlásime konkurz, vyhlásime bankrot a povieme: „Pane, nádeje, ktoré sme mali...“ – A teraz, ruku na srdce, vy, bratia a sestry, ktorí nasledujete Pána nielen dva, tri roky, ale dvadsať, tridsať a viac rokov – ruku na srdce, či nie sú medzi Božím ľudom stále znova a znova prebúdzané nové nádeje? Či nechceli vždy niečo udržať pri živote s nádejami rôzneho druhu, nech už boli akékoľvek? Ale s tým nie je možné udržať Cirkev pri živote.

Život pochádza zo Slova [Jn 6:63] a viera prichádza zo zvestovania Slova! [Rm 10:17] A v ňom je potom naša kotva pevne zakotvená. [Žd 6:19]

V súčasnosti opäť beží svetom ďalšia vec. Najnovšie sa hovorí, že Rusi sa chystajú v auguste zaútočiť. A ľudia sa navzájom strašia a hovoria: „Bolo to proroctvo od Pána.“ Nemôžem a nechcem to posudzovať, k tomu ma Boh neustanovil. Ale keď vám priamo do domu prinesú veci z inej krajiny a prichádza to skrze ľudí plného evanjelia, pýtame sa sami seba: „Čo tým má byť dosiahnuté?“ Je to preto, aby sa vytvorila atmosféra paniky? Čo treba konať? Božia vôľa sa stane a musí sa stať! Nič z toho, čo je stanovené v Božom pláne, nebudeme môcť zastaviť. A my sa nebojíme žiadneho pozemského nepriateľa – Rus nie je náš nepriateľ. V Rusku mám veľa priateľov. Sú to naši priatelia. Je to politika, ktorá robí z ľudí nepriateľov! A je to Satan, vládca tohto sveta, ktorý prináša všetok zmätok. [Lk 4:5-6]

My, ako Boží ľud, nepotrebujeme chvíľkové injekcie, ktoré by nás nejako postavili na nohy, my potrebujeme Božiu odpoveď. Musíme byť vytrhnutí z prirodzenej oblasti nádejí a v Duchu byť skrze vieru pozdvihnutí do oblasti viery, do oblasti nemožného, ktoré sa však s Bohom stáva možným, kde sa Božie zasľúbenia naplňujú!

Ak máš na svoju spásu len nádej, potom je s nádejou možno ešte spojené slovo „možno“.

A potom sa modlíš a možno ešte povieš: „Možno ma Pán zachráni.“ Ale ak vám bol skrze zvestovanie Slova Ježiš Kristus predstavený ako ten Ukrižovaný a osloví ťa Duch Svätý, tak to viac nie je vec tvojho intelektuálneho uvažovania, ale Duchom Svätým vypôsobené rozhodnutie v tvojom srdci. A potom nemôžeš inak, ako veriť a povedať: „Pane, prijímam ťa za svojho osobného Spasiteľa, lebo verím v teba, ukrižovaného, toho, ktorý tam na vrchu Golgoty za mňa zaplatil a odčinil vinu a hriech.“

Ak chceš od Boha prijať uzdravenie vierou, tak tvoja nádej nestačí. Ani vaše vlastné povzbudenie nestačí na to, aby ste si povedali: „Áno, možno sa to predsa len zlepší.“ Nádej je spojená s „možno“. Ale s vierou je v tvojom srdci zakotvená a Duchom Svätým zapečatená istota v Boha a v jeho Slovo. [Ef 1:13]

A potom sa môžeš presvedčiť na vlastné oči ... A to chcem dnes zdôrazniť: Abrahám nepovedal: „Nepozerám teraz na svoje telo, ktoré je celé zvädnuté, a stal som sa takmer storočným mužom.“ „*Vnímal odumrelosť svojho tela...*“ [Rm 4:18-20], hovorí Písmo. Ale nezostal pri tom stáť! Vnímal tento stav a potom s vierou vzhliadol k Bohu, nedal sa zviest' vlastným stavom a nevierou, ale to zobral na vedomie a potom povedal: „Áno! Takže moje telo zomrelo.“ To však nebol koniec, ale len koniec ku novému a slávnemu začiatku. Koniec so sebou samým, koniec s vlastnou silou, s vlastnými fyzickými schopnosťami, koniec akejkoľvek nádeje, ktorú mohol mať počas mnohých rokov. A viera nastúpila tam, kde, pozemsky povedané, vnímal vec, ktorú už sám nemohol mať pod kontrolou.

Bratia a sestry, drahí priatelia, kázanie Božieho Slova je tu už na to, aby v nás vzbudilo živú nádej [1Pt 1:3]. Nie nádej ľudského druhu, ale božskú nádej podľa Slova Písma: „*Kristus v nás je nádejou slávy*“. [Kol 1:27]

Dnes však chcem rozlišovať medzi pozemskou nádejou a Duchom vypôsobenou vierou. Nádej, ak pochádza od Boha, vedie k živej viere. Ak je to nádej, ktorú môže mať človek sám od seba, potom viera nebude môcť začať. Ale tam, kde dovolíme Bohu, aby sa zjavil... Ale vec spočíva práve priamo na našom konci. Ak ešte stále existuje jedno percento nádeje, že sa nám to nejako podarí, stojí toto jedno percento v ceste viery. Len ak musíš kričať a keď ... Ale keď si nevieme pomôcť sami, voláme o pomoc, a On je nám pomocou v ťažkostiach osvedčenou. [Ž 46:2] To nám hovorí Božie Slovo.

Keď si prečítame proroka Jonáša, už v druhej kapitole si všimneme niekoľko vecí. Ponoril sa do hĺbín zeme a prišiel na úpätie hôr. [Jon 2:7-8] A potom stojí nádherné Slovo, že ešte raz vzhliadol k Bohu a k jeho svätému chrámu a adresoval mu svoju modlitbu. Človek, ktorého hodia cez palubu a vidia, že sa potápa, s ním je navonok koniec. Je s ním koniec. Ale práve tento Jonáš mal neobyčajnú vieru. Vedel: „Ak ma Boh poveril, aby som do mesta Ninive priniesol Božie Slovo a ohlásil súd [Jon 1:2], aj keď sa sám rozhodnem a chcem ísť vlastnou cestou, Boh ma povedie, nájde ma a privedie ma tam, kam chce.“

Áno, samozrejme, všetci si môžete povedať: „Chudák Jonáš!“ Dnes hovorím: „Chudák brat Frank“, nie „Chudák Jonáš“. Jonáš už má lekciu za sebou. Boh ho vyviedol von. Ja som možno ešte stále uprostred nej. A keď som sem šiel autom, napadla mi myšlienka... Musel som myslieť na niektorých Božích mužov – jednému odrezali vlasy, hoci bol Pánovi posväteným mužom, a to ešte nestačilo, potom mu ešte vypichli oči. [Sd 16:21] A vtedy niečo v mojom srdci hovorilo: „Aj keby ti ostrihali vlasy, tvoje oči nikdy nevypichnú – prorocký zrak, ktorý ti dal Boh, zjavenie jeho svätého Slova. A zrak, jasný zrak pre duchovné veci v tomto čase, nám z Božej milosti zostane, a Cirkvev bude vedená k dokonalosti!

Neviem, či poznáte to tiché Božie hovorenie vo svojom srdci. Je mnoho Božích detí, ktoré toto dôverné spoločenstvo s Bohom nemajú. A dnes tu sedí náš brat Barrilliere z Lousagne, a keď spomínam na zhromaždenie, ktoré som tam s ním mal pred rokmi, ešte aj dnes mnou preniká Božia moc. Po tomto zhromaždení (väčšinou to boli Arméni, ktorí sú tam usadení) mi položili otázku: „Brat Frank, ako je to so siedmimi hromami?“ A to bolo prvýkrát v mojom živote, že

som nedokázal odpovedať na otázku ani priamo ani okľukou. Povedal som len: „Bratia, je mi ľúto, to neviem.“ A potom sme išli spať. Spal som v malej izbe. Bola v nej pec, ale tá bola taká studená ako celá izba, pretože sa v nej nekúrilo.

A na druhý deň ráno, Boh mi je svedkom, ma zobudil hlas, ktorý znel priamo nado mnou: „**Vstaň a čítaj 2. Timoteovi 4.**“ A ja som trochu váhal, pretože v izbe bola zima. A zaznelo to druhýkrát a silnejšie, a ja som jedným skokom vstal z postele, vzal som Bibliu a čítal som 2. Timoteovi 4. A kým som čítal:

„Tedy ja osvedčujem pred Bohom a pred Pánom Ježišom Kristom, ktorý má súdiť živých i mŕtvych za svojho príchodu a za svojho kráľovstva: Káž Slovo, pristupuj v pravý i nepravý čas...“ [2Tm 4:1-2]

Všetci poznáte tento text. Čítal som ďalej a zrazu zaznelo: „**Vráť sa na začiatok.**“ A keď som prišiel k tomuto miestu „*Káž Slovo!*“, dal som Bibliu z rúk, zdvihol ruky a povedal: „Pane, ďakujem ti za odpoveď o siedmich hromoch.“

Áno, teraz poviete: „Brat Frank, kto číta 2. Timoteovi 4, nemôže dostať odpoveď o hromoch!“ Pomaly. Tak rýchlo to nejde. Zrazu na mňa padlo čosi ako duch prorocstva. Vyslovil som svojimi ústami: „Kázané bude len to, čo stojí ako Božie Slovo napísané v Biblii. Čokoľvek, čo nie je napísané ako Božie Slovo, nebude kázané.“ A keď si spomeniem na tento slávny spev v jazykoch a jeho výklad, aj tam je nám povedané: „**Čo oči nikdy nevideli, čo uši nikdy nepočuli, to nám Boh dáva, lebo sme počuli jeho Slovo!**“

Nie: „to nám Boh dáva kázať.“ Na kázanie je Slovo. „*Káž Slovo, či už v čas, alebo nečas.*“ [2Tm 4:2] Boh tým, ktorí prijali zvesť ako prichádzajúcu od Boha, ktorí s ňou nesúhlasili len rozumom, ale prijali ju zo srdca, medzi týmito ľuďmi Boh zjaví plnú moc vzkriesenia Ježiša Krista a vtedy budú zjavení Boží synovia a dcéry. Potom sa ukáže aj to, o čom sa dnes ešte diskutuje. Diskusia však nie je božskou odpoveďou. Božie zasľúbenia za sebou tiahnu jeho konanie. To sme čítali.

A v Prísloviach stojí, že všetko má svoj čas, naozaj všetko [Kaz 3:1]. A my absolútne nemôžeme Pánu predbiehať. Niektorí by to chceli činiť. V 9. kapitole Kazateľa sa píše od prvého verša, Kazateľ 9, od prvého verša:

„Lebo to všetko som priložil k svojmu srdcu, a to aby som vysvetlil všetko to, že spravodliví a múdri ako aj ich skutky sú v ruke Božej, i láska i nenávisť. Človek nevie o ničom, čo je pred ktorým. Všetko deje sa jednako všetkým. Jedna a tá istá príhoda sa prihodí spravodlivému a bezbožnému, dobrému a čistému i nečistému, tomu, kto obetuje, i tomu, kto neobetuje, ako dobrému tak i hrešiacemu, tomu, kto prisahá, ako i tomu, kto sa bojí prísahy.“ [Kaz 9:1-2]

Čisto vonkajšie pozorovanie. A niekedy sa hovorí: „Ochorie veriaci aj neveriaci. Veriaci má nehodu aj neveriaci má nehodu.“ Tie isté veci, ktoré sa dejú živote jedného, sa dejú aj v živote druhého. A tu sa naskytá otázka, prečo vlastne je Božie konanie takéto? Viete, my sa nepotrebujeme pýtať, my chceme mať Božiu odpoveď. A odpoveď je priamo v tej istej kapitole v 11. verši:

„A zase obrátia sa videl som pod slnkom, že nie je beh vecou rýchlych ani boj udatných ako ani živnosť múdrych ani bohatstvo rozumných ani priazeň umných, ale všetci sú závislí od času a okolností.“ [nem. preklad]

Prosím, vezmite si toto Slovo k srdcu. Máme pred sebou preteky. Pavol o tom hovorí aj v liste Korinťanom a hovorí: „A každý, kto zápasí, zdrži sa všetkého...“ [1Kor 9:25] Ide o to odhodiť všetok balast, všetko, čo by mu mohlo prekážať. Ale dobre viete, že v pozemskom živote je to tak, a možno aj v duchovnom – jeden môže bežať rýchlo a druhý nie až tak rýchlo. Kde by potom bola Božia spravodlivosť, keby dovolil rýchlemu dosiahnuť cieľ a pomalý by sa musel len prizerať, čo sa s ním stane? A potom príde božská odpoveď: „... ale všetci sú závislí od času a okolností.“ [Kaz 9:11b] A čas Boží pre mňa i pre vás nastal. A Bohom vytvorená okolnosť [podmienka] spočíva v tom, že On k nám v tom čase prehovoril. A potom už tu nie je jeden, ktorý chce byť v cieli rýchlo, a druhý, ktorého vidí ďaleko, ďaleko vzadu. A to zvláštne je, že za tých 30 rokov, čo som veriaci, som ešte nestretol veriaceho, ktorý by videl iného pred sebou. Všetci videli, že všetci ostatní sú na ceste k Pánovi tak trochu za nimi.

To sa musí zmeniť. Tu je povedané, že to nezávisí od zápase, a o tom hovoril aj Pavol, že to nezávisí od nášho behu alebo chcenia, ale od Božieho milosrdenstva [Rm 9:16], v čom má pravdu

aj Písmo: „*A zmilujem sa nad kým sa zmilujem, a zľutujem sa, nad kým sa zľutujem.*“ [2M 33:19]

Takže, beh áno, snažíme sa, bojujeme o to, aby sme dosiahli cieľ. Ale nikdy nie s myšlienkou: „Ach, títo bratia a sestry, tí to asi nezvládnu. Som pred nimi všetkými, kto vie, ako ďaleko.“ Trúfam si povedať, že ak ja alebo ty máme v srdci takýto postoj, ešte sme na preteky ani len nevykročili. Rozumiete tomu? Jedného dňa musíme dospieť k tomu, že všetka naša vlastná sláva a chvála a všetko, čo by mohlo byť na našu slávu, je odstránené a že sa stane to, čo je napísané: „*Kto sa chce chváliť, nech sa chváli Pánom*“ [2Kor 10:17] a že On je mu milostivý.

Vidzte, čo sa tu píše [Kaz 9:11]: Nie tomu, kto je chytrý, a nie tomu, kto je rýchly, nie odvážnemu bude dané víťazstvo vo vojne, nie múdremu chlieb, nie rozumným bohatstvo a ani priazeň umným, ale všetci sú závislí od času a okolností. Kto rozhoduje o okolnostiach? Kto si určil čas? Učinil si to ty? Učinil som to ja? Všetci sme závislí od času a okolností. Možno tomu momentálne nerozumieme, ale to je Božie Slovo. Nikto nemôže povedať: „Bol som statočný, zvíťazil som.“

Od koho pochádza víťazstvo? Víťazstvo neprichádza od teba ani odo mňa. Boh nám ho všetkým daroval – rovnako ako spásu a všetko, čo k tomu patrí. Ďalej sa píše vo verši 12:

„*Lebo človek ani nezná svojho času ako ryby, ktoré sa chytajú do zhubnej siete, a ako vtáci, chytaní do osídla, tak podobne bývajú lapení synovia človeka na zlý čas, keď náhle pripáda na nich.*“ [Kaz 9:12]

Takže človek sa môže bez svojej vôle, bez toho aby to plánoval, zrazu tak zamotať do okolností, že je vlastnými okolnosťami poviazaný. A keď si uvedomí, že sa stal väzňom vlastných okolností a nemôže sa sám oslobodiť ani si pomôcť, neostáva mu nič iné, len volať k Bohu, ktorý je v nebi, ale zjavuje sa na zemi, aby mu z milosti daroval pomoc. Niekedy obchádzame čítanie takýchto miest Písma a pýtame sa stále znova: „Prečo a načo?“

Nedávno mi jeden mne dovtedy neznámy muž povedal (neviem, či povedal „brat Frank...“ alebo „pán Frank...“): „... nikdy sa nepýtaj »Prečo?«. Len si v srdci povedz: »Ku čomu mi to má poslúžiť,

Pane?“ Nie toto nekonečné vedecké bádanie, ktoré nepozná mieru ani cieľ, a nedáva odpoveď, ale: „Načo mi to má , Pane, poslúžiť?“ A potom v okamihu nájdete množstvo vecí, ktoré ste si už všimli, a poviete si: „Áno, Pane, na toto si musel položiť ruku, na toto si musel položiť ruku. Tu ide o to, že tu som mal svoju vlastnú cestu, jednal som podľa vlastnej vôle. To ani to nebolo pred tebou správne...“ A zrazu takto voláte k Pánovi, a potom sa s nami deje to, čo s Jonášom: „*Volal som k Pánovi a On ma vyslyšal a vyslobodil ma zo všetkých mojich obáv.*“ [Ž 34:7]

Viete, že aj Božie deti sa môžu dostať do situácií, keď sa začnú báť? Tam, kde ich zakrývajú vlny, premáhajú okolnosti, ako sme čítali: „*Všetci sú závislí na čase a okolnostiach.*“ A potom vidíme slávnosť a nádherný zásah nášho Boha. Potom to už viac nie je človek, kto si pomohol, ale Pán, a vtedy sa splní, čo je napísané: „*V deň spasenia mi (alebo nám) pomohol.*“ [2Kor 6:2] Toto je deň spásy! A ja si dnes dovoľm povedať, že ak si sa stal vážnom okolností, vážnom toho, že si nemôžeš pomôcť, poďme si dnes spoločne, s dôverou v nášho Boha, nárokovať jeho pomoc. Čo chce On viac ako to! Pokiaľ si dokážeme pomôcť sami, tak jeho vôbec nepotrebujeme. Ale vo chvíli, keď si už sami pomôcť nedokážeme, musíme volať k nemu, či už chceme alebo nie. A On potom počuje naše volanie a pomáha. [Ž 145:19]

Aký je tvoj stav? Aký je môj stav? Ako to vyzerá vo tvojom živote, ako to vyzerá v mojom živote? Ako to vyzerá v živote Cirkvi? Nie sme všetci závislí od dopustenia a vedenia nášho Boha v danom čase? Už som niekoľkokrát povedal, že keby som mohol nejakým spôsobom dosiahnuť dokonanie Cirkvi, tak by som to rád urobil. Ale nie som to ja, kto to môže urobiť, a ani nikto iný. Je len jeden, ktorý to môže a On chce, aby sme vedeli, že každý nábožný podnik a každý náboženský pokus pochádza od ľudí.

A ako krásne to vyjadril brat Branham, keď hovoril o dni Letníc. Hovorí: „Vtedy neprišiel žiadny kňaz, nestál na pódiu a nekázal kázeň o vyliatí Ducha Svätého, ale z neba zaznel zvuk, padol Boží oheň a veriaci boli naplnení Duchom Svätým a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť.“ [Sk 2:2-4] A Peter nikdy nemohol povedať: „Vidíte, pretože som tu bol, všetko tak pekne prebehlo.“ Nie preto, že by to bol Peter alebo Pavol, ale preto, že Pán v určenom čase naplnil svoje Slovo a zasľúbenia. V Ňom sa všetky tieto

veci stali a dejú a až do konca budú závislé od pôsobenia nášho Boha.

Každý brat, ktorý si myslí, že môže vziať vec do vlastných rúk ... Prosím, nehnevajte sa na mňa, ale Boh nevloží svoju vec do rúk žiadneho človeka! Jeho vec má byť odporučená jemu a my sme dielom jeho rúk. [Jób 34:19] Sme od neho závislí. Ak je mu dovolené, aby z nás učinil nádoby, tak potom to neučinila tá nádoba, ale ten, ktorý ju učinil a kto ju používa na svoju slávu. [2Tm 2:21]

Takže nie ty, ani ja, ani my, ale Pán, ktorý svoju Cirkev započal, a ktorý ju dokoná ku dňu svojho návratu. [Fp 1:6]

A tomuto návratu Pána predchádza prorocké zjavenie Božieho Slova, všetkých biblických miest, ktoré sa vzťahujú na náš čas.

A som úplne úprimný, je veľa odborníkov, niektorí majú svojho koníčka v jednom, iní v druhom. Ale zaznela prorocká zvesť, bol muž poslaný Bohom s priamym Božím poverením, ako bol poverený aj Ján v čase prvého príchodu Krista. [Lk 1:76] A my sa nehanbíme povedať, že Pán mimoriadnym spôsobom použil nášho milovaného brata Branhama, ktorý je už niekoľko rokov s Pánom, a preto vás prosím, skôr než zabudnem, čítajte kázania, ktoré boli vydané a ktoré boli kázané po otvorení pečatí, čítajte ich ešte raz, zahĺbajte sa v nich, pretože z nich vzíde viera, ktorá nás privedie do poslednej fázy, do ktorej musíme vstúpiť, aby sme mohli mať účasť na vytrhnutí. Nejakým spôsobom musel byť udaný smer, a ten nemohol byť udaný človekom, musel ho udať Boh.

A vy viete, že Boh od začiatku používal ľudí, ktorých poslal a poveril, aby skrze nich veľmi osobným spôsobom hovoril. A veľmi často som to vyjadril: Mnohí hovorili o Bohu, ale len veľmi málo z nich bolo takých, skrze ktorých, mohol hovoriť Boh. Väčšina kazateľov hovorí o Bohu, hovorí o Ježišovi Kristovi, hovorí o Slove. Je len málo tých, skrze ktorých môže hovoriť Boh, skrze ktorých môže nechať zaznieť svoje Slovo. A my veríme, že brat Branham bol skutočným od Boha poslaným prorokom. To môže znieť nezasväteným ušiam trochu zvláštne, môže to dokonca závať sektárstvom, to nevadí mne a dúfam, že ani všetkým vyvoleným nie.

Boh – a tým je pre nás vec vybavená – povolal, poslal, prehovoril, a potom už nemáme do činenia s človekom, ale s naším Bohom, ktorý k nám v tomto čase poslal svoje Slovo.

A na samom konci, na samom konci uvidíte, že sme neboli žiadni blázni, že sme neboli hlupáci, ale že sme patrili k tým, o ktorých hovorí Daniel, že v poslednom čase budú niektorí čítať a porozumejú a že budú čistení, triebení a pripravovaní. [Dn 12:4, 10] Sme ochotní ako malý zástup nasledovať Pána i skrze to najhoršie opovrhnutie, až kým neprejdeme od viery k skutočnosti. A na konci tejto cesty, keď sa otvorí perlová brána, budeme ďakovať Bohu, že sme sa nechali vytrhnúť z masy a nechali sa začleniť do tela Pánovho.

Aj keď toto telo ešte nie je plne funkčné, jeho údy už sú tu. Pán nás povolal a vyvolil, aby sme videli koniec všetkých vecí. Ak to, čo nám Pán dal minulý víkend, je pre vás také veľké a prechádza vaším srdcom ako mne, tak môžeme byť všetci nanovo posilnení vo viere.

*„Čo oči nikdy nevideli, čo uši nikdy nepočuli,
to nám Boh dáva, lebo sme počuli jeho Slovo.“*

Haleluja! V mojom srdci je k tomu „Amen“! Nemôžem si pomôcť. Nehovoríme tu len o tom, čo naše oči jedného dňa uvidia na onom svete. Na to máme zasľúbenie už v Božom Slove. Na to nepotrebujeme prorockto, ani prorocké zjavenie, ani výklad piesne v jazykoch. To stojí už v Biblii a to, čo stojí v Biblii, netreba opakovať, dá sa to čítať, dá sa to kázať a môžeme si to vziať k srdcu. Toto tu je zjavenie od nášho Pána. Má sa nám to stať, pretože sme počuli jeho Slovo.

Počul si ho? Prijal si ho vo viere? Je účinné, ako sa píše v Židom 4, verš 12? *„Lebo Slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý meč dvojsečný, a prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špikov a spôsobilé posúdiť myšlienky a mysle srdca.“* [Žd 4:12] Prichádza čas, keď sa Slovo, ktoré sme počuli a ktoré bolo zasiate ako semeno do našich srdc, vzíde. A my budeme ako tí, ktorí snívajú, ale prebudia sa, aby videli, ako Boh koná medzi svojimi slávnymi veci. A kto sú tí Jeho? *„Moje ovce čujú môj hlas.“* [Jn 10:27] Čo je Jeho hlas? Jeho Slovo, Jeho zjavené Slovo pre tento čas!

Ak by sme to chceli pochopiť rozumom, potom by sme mohli povedať: Vo všetkých cirkvách, vo všetkých slobodných cirkvách, vo všetkých zboroch a spoločenstvách sa otvára Biblia, čítajú sa verše. To však neznamená, že ktokoľvek otvorí Bibliu, si tým splnil svoju povinnosť. Ide o oveľa viac. Toto Slovo, ktoré bolo napísané a zjavené Duchom Svätým, sa má v tebe stať živým. Nemalo by to byť napísané len tu, ale aj na doskách tvojho a môjho srdca a malo by sa to stať skutočnosťou [2Kor 3:3] – z nádeje do viery. Ale toto je skok, pri ktorom sme, pozemsky videné a ľudsky povedané, dospeli k „Tu ja končím!“ a musíme povedať: „Pane, až sem som to zvládol, teraz už viac nemôžem. Prevezmite celú vec Ty!“ A uvidíte, že On to rád učiní, že vezme svoju vec do svojich rúk a zjaví sa vo vašom i mojom živote. Nie tvoj alebo môj beh, ale čas, okolnosti mohli byť na vine niektorým veciam.

A dnes chceme vo viere uchopiť, že zajatie, duchovné zajatie, ktoré nás zväzuje a ktoré nás ochromuje, necháme s Božou pomocou Ním uvoľniť a prelomiť, lebo On plne oslobodzuje, On vedie von. On nám dáva vidieť cestu a kráčať po ceste, ktorú pre nás vybral, pre teba a pre mňa. Tam, kde je púšť, má vzniknúť raj, kde je pustatina, tam bude Božia záhrada. Dovoľte mi to ešte povedať: Potom, čo Boh všetko stvoril, a neskôr v 2. kapitole píše: „A vysadil záhradu v Ede-ne.“ [1M 2:8] Táto záhrada nebola priamo v pôvodnom stvorení. Zasadil ju, a sústredil všetko, čo bolo takpovediac roztrúsené po celom stvorení, do jedného bodu, do jednej malej oblasti, zasadil ju a umiestnil tam človeka. Boh pre teba a pre mňa pripravil raj. „Veru, veru, hovorím ti, práve dnes budeš so mnou v raji.“ [Lk 23:43] Všetko je pripravené pre mňa i pre teba. Prijmi to ako dar milosti od svojho Boha a dnes celým srdcom a celou dušou ver v Ježiša Krista, svojho osobného Spasiteľa, ktorý za teba trpel, pykal, šiel za teba na kríž a vzal na seba tvoje miesto, aby teba i mňa vykúpil. A potom môžeme spievať: *„Vykúpený som, môžem sa chváliť, vykúpený krvou Spasiteľa.“* Nech na nás všetkých spočinie požehnanie všemohúceho Boha v Ježišovom mene. Amen.

Povstaňme a modlime sa.

Nebeský Otče, spoločne prichádzame pred tvoju svätú tvár pod prikrytím krvi Baránka a veríme, že v Kristu si nám odpustil a zmieril nás so sebou. Prosíme za všetkých, ktorí pozdvihli svoje

ruky. Pane, prosím Ťa, nech tvoje Slovo prenikne každým srdcom a tvoj Duch ho oživí. Pritiahni všetkých k sebe, Pane, odpusť všetky viny a všetky hriechy. Prijmi a uchop, Pane, učíš z ľudských detí deti Božie, zo časných tvorov večné Božie stvorenia, synov a dcéry Všemohúceho.

Spasiteľu, ďakujem ti za to, že si nám daroval večný život. Prosím Ťa, korunuj všetkých milosťou a milosrdenstvom. Nech teraz cítia, že si im blízko, že to nie sú len slová, ale že Ty k nim hovoríš skrze svojho Ducha a teraz si ich tiahneš k sebe. Odporúčame ich do tvojich rúk. Prijmi ich, Pane, takých, akí sú, a premeň nás všetkých v našich srdciach a potom, keď príde čas a hodina, aj naše telá.

Ďakujeme ti a chválime Ťa, chválime moc tvojej krvi vyliatej na Golgote. Ďakujeme ti za večne platné evanjelium Ježiša Krista, Božieho Syna, ktoré je Božou mocou a ďakujeme ti za Ducha Svätého, ktorý usvedčuje ľudí z hriechu a vedie ich k tebe. Spasiteľu, Ty požehnaj z bohatstva svojej milosti ...